

sonra, Bekâ-billah ile şereflenen kimseye nasîb olur. Bunun (**İlm-i husûlî**)si, (**İlm-i huzûrî**)ye dönmüştür. Bu sözümüzü dahâ açıklıyalım: Bir kimse-
nin, kendi dışında bulunan birşeyi bilmesi için, o şeyin görüntüsünün zihn-
de hâsıl olması lâzımdır. Görüntü hâsıl olmaksızın bilmeğe, (**İlm-i huzûrî**)
denir. İnsan kendisini, ilm-i huzûrî ile bilir. Çünkü kendisi, kendi zihninde
vardır. (**İlm-i husûlî**)de, bilinen şeyin görüntüsü zihnde buldukca, o şey
bilinir. Zihndeki sûret yok olunca, o şey unutulur. Bundan dolayı, ilm-i hu-
sûlî devâmlı olamaz. İlm-i huzûrî böyle değildir. Bilinen şey, hiç unutulmaz.
İnsan kendisini, ilm-i huzûrî ile bilmektedir. Kendisi zihnde hep var oldu-
ğundan, insan kendini hiç unutmaz. Bekâ-billah, ilm-i huzûrî ile olur. Hiç
unutulmaz. Bunu yanlış anlamamalıdır. Bekâ-billah, kendini Hak bul-
maktadır sanmamalıdır. Tesavvufçulardan birkaçı burada yanıldı. (**Hakk-ul-
yakîn**)in böyle olduğunu sandı. Öyle değildir. Tâmm Fenâdan sonra hâsıl olan
Bekâ-billahın böyle bilgileri yoktur. Onların söyledikleri hakk-ul-yakîn,
cezbede hâsıl olan Bekâ-billah ile uygundur. Bizim bildirdiğimiz Bekâ ise
başkadır. Fârisî mısra' tercemesi:

Bu şerâbı tatmadıkca, tadını anlıyamazsın!

Görülüyor ki, Bekâ-billah devâmlıdır. Burada unutmak hiç olmaz. Be-
kâ-billah hâsıl olmadıkca devâm olamaz. Çocuklarına ve hele Ebû Bekr-i Sıd-
dîkdan gelen yolda olanlara, bu makâma yetişmeden önce, devâmlı görü-
nür ise de doğrusu, bizim bildiğimizdir. İşin içyüzü, bize bildirilen gibidir.
Herşeyin doğrusunu ancak Allahü teâlâ bilir. Herkesin dönüşü Onadır. Geç-
mişde ve gelecekte her hamd, âlemlerin rabbi olan Allahü teâlâ içindir.
Onun Resûlüne devâmlı ve sonsuz düâlar ve selâmlar olsun!

286

İKİYÜZSEKSENALTINCI MEKTÛB

**Bu mektûb, mevlânâ Emânullaha yazılmıştır. Kur'ân-ı kerîmden ve
hadîs-i şerîflerden çıkarılan doğru i'tikâdın, Ehl-i sünnet i'tikâdı olduğu bil-
dirilmektedir:**

Bismillâhirrahmânirrahîm. Allahü teâlâ, sana doğru yolu göstereyim! İyi
bil ki, Allah yolunda bulunmak isteyen, önce lâzım olan şey, i'tikâdını dü-
zeltmekdir. Doğru i'tikâd, Ehl-i sünnet âlimlerinin, Kur'ân-ı kerîmden ve
hadîs-i şerîflerden ve Eshâb-ı kirâmdan öğrendikleri, anladıkları i'tikâddır.
Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin ma'nâsını doğru anlayan, doğru yolun
âlimleridir. Bunlar da, Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimleridir. Bunların anla-
dığı, bildirdiği ma'nâlara uymıyan herşeye, akla, fikre, hayâle iyi gelse de
ve tesavvuf yolunda keşf ve ilhâm ile anlaşılrsa da, hiç kıymet vermemeli-
dir. Bu büyüklerin anladığına uymıyan bilgilerden, buluşlardan Allahü te-
âlâyâ sığınmalıdır. Meselâ, ba'zı âyetlerden ve hadîs-i şerîflerden (**Tev-
hîd-i vücûdî**) anlaşılmaktadır. Ba'zılarından da, ihâta, sereyân, kurb ve
ma'ıyyet ma'nâları çıkmaktadır. Fekat, (**Ehl-i sünnet âlimleri**), bu âyet-i ke-
rîmelerden ve hadîs-i şerîflerden, böyle ma'nâlar anlamadı. Ya'nî Allahü
teâlânın bu âlem içinde olmasını, mahlûkları kapladığını, bunlarla birleşik
olduğunu, kendisinin yakın olduğunu, berâber olduğunu anlamadılar. Böy-

le olmadığını söylediler. O hâlde, tesavvuf yolunda ilerliyen bir kimseye böyle bilgiler hâsıl olursa, her varlığı, bir varlık olarak görürse, yâhud herşeyi bir varlığın kapladığını, Allahü teâlânın zâtının, mahlûklara yakın olduğunu anlarsa, bu bilginin, görüşün yanlış ve tehlikeli olduğunu anlamalıdır. Böyle bir yolcu, bu zemânında, serhoş gibi bir hâlde olduğundan, özrü, suçsuz sayılırsa da, böyle tehlikeli bilgilerden kurtulması için, Allahü teâlâyâ yalvarmalı, ağlamalı, sızlamalıdır. Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği doğru hâllere, görüşlere kavuşmak için düâ etmelidir. Bu büyüklerin bildirdiği doğru i'tikâddan kıl kadar ayrı şeylerin gösterilmemesi için Allahü teâlâyâ sığınmalıdır. Demek ki, tesavvuf yolcularının keşflerinin, buluşlarının doğru olup olmadıkları, Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” bildirdikleri doğru ma'nâlara uygun olup olmamaları ile anlaşılır. Bu yolculara ilhâm olunan bilgilerin doğruluğu, ancak o doğru ma'nâlara uymaları ile belli olur. Çünkü, onların bildirdiği ma'nâlara uymıyan, her ma'nâ, her buluş kıymetsizdir, yanlıştır. Çünkü her sapık, her bozuk kimse, Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uyduğunu sanır ve iddi'â eder. Yarım aklı, kısa görüşü ile, bu kaynaklardan yanlış ma'nâlar çıkarır. Doğru yoldan kayar. Felâkete gider. Bekara sûresinin yirmialtıncı âyetinde meâlen, **(Kur'ân-ı kerîmde bildirilen misâller, örnekler, çoklarını küfre sürükler. Çoklarını da hidâyete ulaştırır)** buyuruldu.

Ehl-i sünnet âlimlerinin anladıkları ma'nâlar doğrudur, kıymetlidir “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în”. Bunlara uymıyanlar kıymetsizdir. Çünkü bu ma'nâları, Eshâb-ı kirâmın ve Selef-i sâlihînin eserlerini inceliyerek elde etmişlerdir. O hidâyet yıldızlarının ışıkları ile parlamışlardır. Bunun için, ebedî kurtuluş bunlara mahsûs oldu. Sonsuz se'âdete bunlar kavuştu. Allah yolunda giden kâfile bunlar oldu. Kurtuluş, ancak Allah yolunda bulunanlar içindir.

İ'tikâdı bunlara uygun olan din âlimlerinden biri, fer'ıyyâtta, ya'nî islâmîyyete yapışmakta gevşek davranırsa, kusûrlu olursa, buna bakarak, bütün âlimleri kötülemek yersiz olur. İnâdcılık olur. Onların doğru bilgilerini inkâr etmek, kötülemek olur. Çünkü, doğru bilgileri bizlere ulaştıran onlardır. Kurtuluş yolunu, bozuklarından, sapıklarından ayıran onlardır. Onların hidâyet ışıkları olmasaydı, bizler doğru yolu bulamazdık. Doğruyu, bozuk olanlardan ayırmasalardı, bizler taşkınlık, azgınlık uçurumlarına düşerdik. İslâmîyyeti bozulmaktan koruyan, her yere yayan onların çalışmasıdır. İnsanları kurtuluş yoluna kavuşduran onlardır. Onlara uyan kurtulur, se'âdete kavuşur. Onların yolundan ayrılan sapıtır, herkesi de sapdırır.

İyi biliniz ki, tesavvuf yolunun sonuna, ya'nî bu yolun konaklarının hepsini geçerek, vilâyet derecelerinin sonuna varanlara hâsıl olan i'tikâd, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiğine tâm uygun olur. Bu doğru i'tikâda, Ehl-i sünnet âlimleri, Kur'ân-ı kerîmden, hadîs-i şerîflerden ve Eshâb-ı kirâmdan alarak, tesavvuf büyükleri ise, keşf veyâ kalblerine ilhâm olunarak kavuşmuşlardır. Evet, ba'zı tesavvuf yolcusuna, yolda iken, tesavvuf serhoşluğu ve hâl kaplaması ile, bu i'tikâdlara uymıyan ba'zı şeyler hâsıl olmuştur. Fekat, bu hâllerin kapladığı makâmları geçip, ilerleyince, nihâyete varınca, bu uygunsuz şeyler yok olur. Eğer ilerlemeyip, yarı yolda ka-

lırlarsa yok olmaz. Bozuk görüşlere saplanıp kalırlar. Fekat, böyle kalanlara kıyâmetde cezâ yapılmaz. Bunlar, yanılan müctehidlere benzer. Müctehid, ictihâd yaparken yanılmışdır. Bu ise, keşfinde yanılmaktadır.

Tesavvuf yolcularının yanıldıkları şeylerden biri, vahdet-i vücûd görmeleridir. Yukarıda bildirildiği gibi, Allahü teâlânın, mahlûkları ihâta ettiğini, bunlarla berâber olduğunu, kendisinin yakın olduğunu sanırlar. Allahü teâlânın sekiz sıfatının ayrıca var olduklarına inanmayanları olur. Hâlbuki, Ehl-i sünnet âlimleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”, bu sekiz sıfatın hâricde, ayrıca var olduklarını bildirmektedir. Bunların, sıfatları inkâr etmesi, bu sıfatlar ayna gibi olup, bu aynada, Zât-i ilâhîyi müşâhede ettikleri içindir. Aynada birşeye bakan kimse, o şeyi görür. Aynayı görmez. Bunun gibi, sıfatları göremedikleri için bunların hâricde varlıklarını kabûl etmezler. Sıfatlar var olsaydı bunları görürdük derler. Görülmiyen şeyi, yokdur sanırlar. Sıfatların hâricde var olduğunu söyleyen âlimlere dil uzatırlar. Hattâ, bunlara kâfir, müşrik de diyenleri olur. Din âlimlerine, böyle yersiz dil uzatmağa kalkışmaktan Allahü teâlâyâ sığınırız! Bunları, buldukları makâmlardan ileri geçirirlerse, böylece şühûdlerini şaşırtan perdeler aradan kalkarsa, sıfatları ayna sanmaktan kurtularak, onları hâricde, ayrıca var olarak görürler. Varlıklarını inkârdan vaz geçerler. Âlimlere dil uzatamaz olurlar.

Bunların Ehl-i sünnet i’tikâdına uymıyan bir işleri de, Allahü teâlânın ba’zı şeyleri yaratmağa mecbûr olacağını gösteren sözleridir. Her ne kadar, mecbûrdur demiyorlar, irâde ederse, isterse yaratır diyorlarsa da, sözlerinden, irâde sıfatına inanmadıkları anlaşılmalıdır. Bu sözleri hiçbir dîne de uymamaktadır.

Uymıyan sözlerinden bir başkası da, Allahü teâlâ kudret sâhibidir diyorlar ve istediğini yapar, istemediğini yaratmaz diyorlarsa da, hep ister, istememesi olmaz diyorlar. Böyle söylemek, Allahü teâlâyı yaratmasında mecbûr bilmek demektir. Hattâ, kudretini inkâr etmek olur. Çünkü bütün din sâhiblerine göre, Allahü teâlânın kudreti, dilerse yaratır, dilemezse yaratmaz ma’nâsına olan kudretdir. Bunların sözünden ise, yapmağa mecbûr olan, yaratmamasına imkân olmıyan bir kudret anlaşılmalıdır. Bu sözleri, hükemânın, felesofların sözüne benziyor. Bunların, elbette ister, istememesi olamaz diyerek, irâde sıfatına ma’nâ vermeleri, böylece kendilerini felsefecilerden ayırmaları bir işe yaramaz. Çünkü irâde etmek, dilemek, eşid olan iki işden birini seçmek demektir. İki iş eşid olmazsa, irâde de yok demektir. Bunların sözünde, lâzım olmak ve yok olmak tarafları müsâvî değildir.

Bunların uygunsuz işlerinden biri de, kazâ ve kaderi anlatmalarıdır. Burada da, cebre kaymaktadırlar. Hâkim, mahkûm da olur. Mahkûm, hâkim de olur diyorlar. Allahü teâlâyı mecbûr bilmek şöyle dursun, Onu birisine mahkûm bilmek, üzerinde bir hâkim bulunacağını söylemek, çok çirkin bir sözdür.

Ehl-i sünnete uymıyan sözlerinden biri de Cennetde, Allahü teâlâ, ancak Tecellî-i sûrî ile görülebilir demeleridir. Bu sözleri, Allahü teâlânın Cennetde görüleceğine inanmamak demektir. Sûreti görülebilir demeleri,

kendi görülemez demektir. Benzeri görülür demek olur. Allahü teâlâ görülecek, nasıl olduğu anlaşılamiyacaktır. Birşeye benzetilemeyecektir.

Olgun, yüksek insanların rûhlarına kadîm demeleri, bunları ebedî bilmeleri de, Ehl-i sünnet âlimlerine uymamaktadır “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”. Çünkü âlemlerin hepsi, bütün zerrelere ile birlikte yok idi. Hepsi sonradan yaratıldı. Rûhlar da, âlemden bir parçadır. Allahü teâlâdan başka, herşeye (**Âlem**) denir.

Görülüyor ki, tesavvuf yolcusunun, işin iç yüzüne varmadan önce, kendi keşf ve ilhâmına uymasa da, Ehl-i sünnet âlimlerine tâbi’ olması lâzımdır “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”. Âlimleri haklı, doğru, kendini yanlış bilmelidir. Çünkü, Ehl-i sünnet âlimleri, bilgilerini, Peygamberlerden “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” almıştır. Bu bilgiler, vahy ile gelmiş olup sağlamdır. Yanlışlıktan, şaşımaktan korunmuştur. Bu bilgilere uymayan kendi keşfi ve ilhâmı ise yanlıştır, bozuktur. Bunun için kendi keşfini, âlimlerin sözünün üstünde tutmak, vahy ile inmiş olan sağlam bilgilerin üstünde tutmak olur. Bu ise, sapıklığın tâ kendisidir ve zarâr, ziyândan başka birşey değildir.

Kitâba ve sünnete, ya’nî Kur’ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uygun i’tikâd lâzım olduğu gibi, müctehidlerin Kitâb ve sünnetden çıkardıkları ahkâma, ya’nî islâmiyyete uygun işlere, ahkâm-ı islâmiyyeye uymak lâzımdır. Bu ahkâm, halâl, harâm, farz, vâcib, sünnet, müstehab, mekrûh ve şübhe- li olan işler demektir. Bu ahkâmı öğrenmek de lâzımdır. [Müslimânlar iki kısımdır: Yâ (**Müctehid**)dir veyâ (**Mukallid**)dir. Müctehid olmıyan her müslimâna mukallid denir.] Mukallidlerin, Kitâbdan ve sünnetden, müctehidlerin çıkarmış olduğu hükmlere uymıyan hüküm çıkarmaları câiz değildir. Kendi çıkardığı hükmlere göre yapacağı işleri kabûl olmaz. Her mukallidin bir müctehide uyması, ya’nî bir mezhebe girmesi lâzımdır. Bulduğu mezhebin muhtâr olan, ya’nî âlimlerin çoğunun uyduğu hükmlerine uymalıdır. Ruhsatdan, izn verilen işleri yapmaktan sakınmalı, azîmet ile amel etmelidir. Kendi mezhebine uymakla beraber, başka mezheblere de uymağa çalışmalıdır. Böylece müctehidlerin sözbirliğine uyulmuş olur. Meselâ, imâm-ı Şâfi’î “rahimehullah” abdest alırken, niyyet etmek farz demiştir. Hanefîler de, abdest alırken niyyet etmelidir. Bunun gibi, uzvları yıkarken sıra gözetmek ve birbiri ardına çabuk yıkamak lâzımdır. İmâm-ı Mâlik, abdest uzvlarını uğmak farz demiştir. Elbette uğmalıdır. Şâfi’î mezhebinde, elin yabancı kadına ve kendi zekerine dokunması abdesti bozar. Hanefî olanın eli, kendi zekerine veyâ onsekiz yakın kadınından başka bir kadına dokununca, abdestini tâzelemelidir. [Hanbelî mezhebinde erkeklerin avret mahalli, yalnız zeker ve şercdir. [Bu ikisine sev’eteyn denir.] Diğer üç mezhebe de olanların, harac (güclük) olduğu zemân hanbelî mezhebini taklîd etmeleri lâzımdır.] Her işi, dört mezhebe de uygun yapmağa çalışmalıdır. [(**Mîzân-ül-kübrâ**) kırkıncı sahîfesi başında diyor ki, (Her müslimânın hilâfdan kurtulmasının, ya’nî dört mezhebe de uygun ibâdet etmesinin en iyi yol olduğu sözbirliği ile bildirilmiştir).]

İ’tikâdı ve ameli doğrultuktan, bu iki kanadı ele geçirdikten sonra, Allahü teâlâyâ yaklaşırdan [ya’nî sevgisine kavuşduran] yolda ilerlemek sı-

rası gelir. Zulmânî ve nûrânî konakları aşmağa başlanabilir. Fekat şunu iyi bilmelidir ki, böyle konakları aşarak yükselebilmek ancak, yolu bilen, yolu gören, yol gösteren, kâmil (yetişmiş) ve mükemmil (yetiştirebilen) bir rehberin teveccühü ve tesarrufu ya'nî idâre etmesi ile olabilir. Bunun bakışları, kalb hastalıklarına şifâ verir. Onun teveccühü, ya'nî kalbini bir kimseye çevirmesi, kötü, çirkin huyları insandan siler, süpürür. Bunun için önce, bir rehber aranır. Allahü teâlâ, lutf ve ihsân ederek, bunu tanıtırsa, bunu tanımağı en büyük ni'met bilmelidir. Ondandır ayrılmamalıdır. Ona ve bütün emrlerine uyulur. Abdüllah-i Ensârî buyuruyor ki, (Yâ Rabbî! Dostlarını nasıl yaptın ki, onları tanıyan, sana kavuşuyor. Sana kavuşamıyacaklar, onları tanıyamıyor). Kendi arzû ve isteklerinden geçer. Onun isteklerine uyar. Hiçbir isteğı kalmaz. Ona tâbi' olmağa cânla, başla uğraşır. Se'âdetini, onun emrlerini yapmakda bilir. Uyduğı rehber de, isti'dâdına elverişli olan vazîfeyi, buna emr eder. Zikri veyâ teveccühü, yâhud murâkabeyi işâret eder. Yalnız sohbetin kâfi olacağını anlarsa, yalnız bunu emr eder. Bir kâmil ve mükemmilin sohbeti ele geçerse, tesavvuf yolunda ilerleten şartlarından hiçbir şarta, artık lüzûm kalmaz. Tâlibin hâline uygun gördüğünü, ona emr eder. Şartlardan ba'zısında kusûru olursa, onun sohbeti, bu eksiklikleri temâmlar. Teveccühü, kusûrlarını giderir. Böyle bir sohbet ile şereflemeyen bir kimse, eğer murâdlardan, seçilmişlerden ise, onu çekerler. Sonu olmıyan lutflarla, onun işini bitiriverirler. Kendisine lâzım olan her şartı, her edebi ona bildirirler. Tesavvuf yolunda ilerlemesi için, eski büyüklerden ba'zısının rûhlarını ona rehber, vâsita yaparlar. Çünkü, Allahü teâlânın âdet-i ilâhiyyesi şöyledir ki, bu yolun konaklarını aşabilmek için, büyüklerin rûhlarını vâsita, sebep kılmışdır. Bu kimse, eğer mürîdlerden ise, bunun işi, rehbersiz tehlikeli olur. Rehber buluncıya kadar, rehberle kavuşdurması için, Allahü teâlâyâ yalvarmalıdır. Tesavvuf yolunda gözetilmesi lâzım olan şartları da öğrenmesi ve bunlara ri'âyet etmesi lâzımdır. Bu şartların en başda geleni, nefse uymamaktır. Bu da, vera' ve takvâ ile olur. Vera' ve takvâ, harâmlardan sakınmak demektir. Harâmlardan sakınabilmek için, mubâhların lüzûmünden fazlasını terk etmelidir. Çünkü mubâhları, [ya'nî yasak olmıyan şeyleri], alabildiğine yapan kimse, şübheli olanları işlemeğe başlar. Bunlar ise, harâma yakındır, ya'nî harâm işlemek ihtimâli çok olur. Uçurum kenârında yürüyen, içine düşebilir. Demek ki, harâmdan sakınabilmek için, mubâhların fazlasından kaçmak lâzımdır. Bu yolda ilerlemek için vera' sâhibi olmak şarttır dedik. Çünkü insanın işleri, iki şeyden biridir: Yâ emr edilen şeydir, yâhud yasak edilmiş şeylerdendir. Melekler de, emr edilen şeyleri yapmaktadır. Bunu yapmak, insanı ilerletseydi, melekler de, terakkî ederdi. Meleklerde, yasak edilen şeyden sakınmak yokdur. Çünkü onlar, yasakları yapmıyacak şekilde yaratılmışdır. Yasakları işleyemezler. Onun için, meleklerle birşey yasak edilmemiştir. Demek ki, terakkî etmek, yasaklardan sakınmakla olabilmektedir.

Bu sakınmak ise, nefse uymamak demektir. Allahü teâlâ, dinleri, nefsi isteklerinden kurtarmak için, karanlık, kötü âdetleri yok etmek için gönderdi. Çünkü nefis, hep harâm işlemek veyâ mubâhları lüzûmünden fazla yaparak, böylece harâma kavuşmak ister. Demek ki, harâmlardan ve mubâh-

ların fazlasından sakınmak, nefse uymamak demektir.

Süâl: Nefs, ibâdet yapmak istemiyor. İbâdet yapmak da, nefse uymamak oluyor. O hâlde, emrleri yapmak da, terakkîye sebep olmaz mı? Meleklerin emrleri yapması, nefse uymamak olmadığı için onlar terakkî etmiyor.

Cevâb: Emrleri, ya'nî ibâdetleri yapmağı nefsin istememesi, emr altına girmek istemediği içindir. Nefs, bir emr altına girmek, birşeye bağlanmak istemez. Nefsin bu hâli, [ya'nî başı boş kalmak, birşeye bağlanmamak arzûsu da] harâmdır veyâ mubâhların fazlası demektir. Demek ki, emrleri yapmakla, bu harâmdan veyâ mubâhın fazlasından sakınılmış oluyor. Bunun için de, nefse uyulmamış oluyor. Yoksa nefse uymamak, yalnız emrleri yapmak demek değildir.

İnsanı kemâle kavuşduran, olgunlaşdıran yollar çokdur. Bunların en fâidelisi, çabuk ulaşıranı, nefse mücâdelesini çok olanıdır. Ruhsatdan sakınan, azîmet ile amel edenlerin yoludur. (**Azîmet**), harâmlardan ve mubâhların fazlasından sakınmak demektir. (**Ruhsat**) ise, yalnız harâmlardan kaçınmaktır. Tesavvufcuların çoğu (**Simâ'**) ve (**Raks**) yapıyor. Ya'nî nağme ile okuyorlar ve dönüyorlar, oynuyorlar. Birçok şartlarla ve evirip çevirip, simâ' ve raksa ruhsat denilebilir. Bunların azîmetle hiç ilgisi yoktur. Hattâ yüksek sesle zikir etmek bile, olsa olsa, ruhsat olabilir. Birçok rehberler, iyi düşünceler ile, buldukları yolda yenilik, değişiklik yapmışlardır. Bunlara da, pek iyimseyerek, nihâyet ruhsat denilebilir. Hâlbuki, azîmet ile hareket eden büyükler, (**Sünnet-i seniyye**)den, ya'nî islâmiyetden kıl kadar ayrılmamışdır "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in". Yollarına hiçbir yenilik, bid'at karışdırmamışdır. Bunların yolunda, nefse uymamak, nefse mücâdelesini tâmdır. O hâlde, yolları en iyi, en fâideli yoldur. Çabuk ulaşıdırıcıdır ve çok yükseklerle ulaşıdırılmaktadır. Fakat son zemânlarda, bu yolu da bozanlar oldu. O büyüklerin izinden ayrılanlar çoğaldı. Değişiklikler, bid'atlar yapıldı. Simâ' ve raksa ve yüksek sesle zikre başladılar. Bunları, o büyüklerin niyyetlerini kavriyamadıkları için yaptılar. Bid'atlar karışdırmakla, zemâna uymakla, bu yolu dahâ kıymetlendirdiklerini, olgunlaşdırdıklarını sandılar. Bunlar ile, bu yolu yıktdıklarını, ellerinden kaçırdıklarını anlıyamadılar. Hakkı, doğruyu meydâna çıkararak ve insanı hidâyet yoluna kavuşduran ancak Allahü teâlâdır. [Yukarıdaki yazılardan anlaşılıyor ki, dünyâ ve âhîret se'âdetine kavuşmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını okumak lâzımdır. Bu kitâbları bizlere bildiren ve tanıtan da imâm-ı Rabbânîdir. İmâm-ı Rabbânîyi bizlere tanıtan da Seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî hazretleridir. Seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî hazretlerini tanıtan da, Hakîkat Kitâbevinin kitâblarıdır.]

**Vücûd, lutf-i ilâhî, hayât, rahmet-i Kerîm,
Ağız, atıyye-i Rahmân, kelâm fadl-ı Kadîm!
Beden, binâ-yı Hudâ, rûh, nefha-i tekrîm,
Kuvvet, ihsân-ı kudret, duygular, Va'zı Hakîm,
Bu dünyâda bilseydim, ben neyim, hem neyim var?**